

Sygn. akt VII Ua 86/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk (spr.)

Sędziowie: SO Małgorzata Jarząbek

SO Dorota Michalska

Protokolant: st. sekr. sądowy Mariusz Żelazek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2018 r. w W.

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w W.

o zwrot nienależnie pobranego zasiłku chorobowego

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 23 sierpnia 2018 roku, sygn. akt VI U 162/18

oddala apelację.

SSO Dorota Michalska SSO Marcin Graczyk SSO Małgorzata Jarząbek

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Pragi - Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 23 sierpnia 2018 roku, wydanym po rozpoznaniu sprawy z odwołania J. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 27 marca 2018 roku, znak: (...) zmienił zaskarżoną decyzję ustalając, że J. P. nie jest zobowiązana do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego w kwocie 1.802,56 zł za okres od 1 lutego 2018 roku do 16 lutego 2018 roku.

Sąd I instancji ustalił, że w okresie od 15 sierpnia 1988 roku do 4 grudnia 2017 roku J. P. była zatrudniona w Banku (...) S.A. W okresie od 17 stycznia 2018 roku do 16 lutego 2018 roku była niezdolna do pracy z powodu choroby.

W dniu 19 stycznia 2018 roku ubezpieczona złożyła na formularzu ZUS Z-10 datowany na dzień 18 stycznia 2018 roku wniosek o wypłatę zasiłku chorobowego za okres od 17 stycznia 2018 roku do 16 lutego 2018 roku. We wniosku zawarto pouczenie o treści: „W przypadku gdy osoba pobierająca zasiłek chorobowy lub świadczenie rehabilitacyjne za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie poinformuje o zaistnieniu okoliczności mających wpływ na prawo do tych świadczeń, świadczenia te, zgodnie z art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych zostaną uznane za nienależnie pobrane i będą podlegały zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości i na zasadach określonych w przepisach prawa cywilnego”. Organ rentowy w dniu 1 marca 2018 roku wypłacił J. P. zasiłek

chorobowy za okres niezdolności do pracy, w tym za okres od 1 lutego 2018 roku do 16 lutego 2018 roku w kwocie 1.802,56 zł.

W dniu 13 lutego 2018 roku odwołująca się złożyła wniosek o emeryturę na druku EMP. We wniosku J. P. zaznaczyła, że do 16 lutego 2018 roku pobiera zasiłek chorobowy. Decyzją z 26 lutego 2018 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał odwołującej się prawo do emerytury od 1 lutego 2018 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Decyzją z 27 marca 2018 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. zobowiązał J. P. do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego w kwocie 1.802,56 zł za okres od 1 lutego 2018 roku do 16 lutego 2018 roku.

Uwzględniając ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy zaznaczył, że zasadniczym celem zasiłku chorobowego jest kompensata utraconego przez ubezpieczonego dochodu wskutek wystąpienia u niego czasowej, przejściowej niezdolności do zarabkowania w ramach stosunku prawnego objętego ubezpieczeniem. Celem tym nie jest natomiast uzyskanie dodatkowej korzyści obok wynagrodzenia, dlatego zasiłek chorobowy wypłacany jest nie obok, ale zamiast wynagrodzenia.

Sąd I instancji odniósł się do argumentacji organu rentowego, że formularz wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego – druk Z-10 zawierał pouczenie o okolicznościach utraty prawa do świadczenia, odwołująca zatem posiadała wiedzę co do okoliczności mających wpływ na prawo do zasiłku chorobowego.

Sąd Rejonowy podkreślił, że obowiązek pouczenia spoczywał na organie rentowym. Samo zaś pouczenie powinno być wyczerpujące, zawierając informację o obowiązujących w dniu pouczenia zasadach zawieszalności prawa do świadczeń. Brak pouczenia zwalnia bowiem osobę bezpodstawnie pobierającą świadczenia z obowiązku ich zwrotu. Pouczenie takie nie może być abstrakcyjne, obciążone brakiem konkretności, a w szczególności nie może odnosić się do wszystkich hipotetycznych okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń. Pouczenie takie bowiem nie mogłoby być uznane za należyte i rodzące po stronie świadczeniobiorcy obowiązek zwrotu świadczenia. Pouczenie zamieszczane „standardowo” w decyzjach organu rentowego, dotyczące wszystkich możliwych sytuacji, w odniesieniu do konkretnego świadczenia nie może być uznane za należyte w przypadku, gdy przytacza ono jedynie przepis ustawy, bez prób jego wyjaśnienia.

Pouczenie sformułowane przez organ rentowy w drukach wniosków w ocenie Sądu Rejonowego miały charakter szablonowy, były niekonkretne i abstrakcyjne. Nie odnosiły się zatem do konkretnej sytuacji ubezpieczonego. Ponadto Sąd I instancji zważył, że organ rentowy może zastosować instytucję zwrotu nienależnie pobranego świadczenia dokładnie po spełnieniu się kumulatywnie przesłanek dotyczących faktu, że odwołująca świadomie wprowadza w błąd organ rentowy. W przypadku niniejszej sprawy okoliczność taka nie miała miejsca. Odwołująca we wniosku o emeryturę wyraźnie zaznaczyła, że posiada prawo do zasiłku chorobowego do 16 lutego 2018 roku. Natomiast we wniosku o zasiłek wskazała, że nie ma prawa do emerytury, gdyż takiego prawa jeszcze nie posiadała. Na okres ustalonego prawa zasiłku chorobowego w zaskarżonej decyzji nie miała zatem jeszcze przyznanego prawa do emerytury. Prawo to zostało jej przyznane z datą wsteczną od 1 lutego 2018 roku na mocy decyzji z 26 lutego 2018 roku. W ocenie Sądu Rejonowego organ rentowy nie dochował w należytej staranności w ustaleniu sytuacji ubezpieczonej, tym bardziej, że ubiegając się o emeryturę podkreślała, że pobiera zasiłek chorobowy. Powyższe zdaniem Sądu nie uprawniało organu rentowego do żądania zwrotu wypłaconego już świadczenia.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w ten sposób, że ustalił, że J. P. nie jest zobowiązana do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego w kwocie 1.802,56 zł za okres od 1 lutego 2018 roku do 16 lutego 2018 roku.

Apelację od wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenia przepisów prawa materialnego w szczególności art. 84 pkt. 1 i 2 pkt 1 ustawy o systemie

ubezpieczeń społecznych poprzez zwolnienie odwołującej z obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego za okres od 1 lutego 2018 roku do 16 lutego 2018 roku w kwocie 1 802,56 zł;

Wskazując na wymienione zarzuty pełnomocnik organu rentowego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie od odwołującej na jego rzecz zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu apelacji organ rentowy wskazał, że w druku ZUS Z-10 odwołująca została pouczona, że w wypadku ustalenia prawa do emerytury zasiłek chorobowy nie będzie jej przysługiwał. Pouczenie było zdaniem organu rentowego konkretne i odnosiło się do sytuacji, która dotyczy przedmiotowej sprawy. Skonstruowanie bardziej konkretnego pouczenia nie jest możliwe, gdyż dotyczy ono zdarzeń przyszłych i niepewnych co do ich zaistnienia. Organ rentowy podkreślił, że art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie uzależnia zwrotu nienależnie pobranego świadczenia od tego, czy wypłata tego świadczenia nastąpiła z winy wnioskodawcy. (apelacja organu rentowego z 25 września 2018 roku, k. 36 - 38 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ocenę prawną i ustalenia Sądu Rejonowego. Nie można zgodzić się z apelującym organem rentowym, że doszło do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 398). Przypomnieć należy, że wydanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzji z 26 lutego 2018 roku o przyznaniu ubezpieczonej prawa do emerytury począwszy od 1 lutego 2018 roku sprawiło jednocześnie, że z tym dniem przestała ona być uprawniona do zasiłku chorobowego. Słusznie Sąd Rejonowy zauważył, że nie oznacza to jednak automatycznie, że świadczenie, które zostało wypłacone ubezpieczonej za okres od 1 lutego 2018 roku do 16 lutego 2018 roku podlega zwrotowi jako świadczenie nienależne. Bezsporne jest, że w dacie wypłacania ubezpieczonej zasiłku chorobowego za ww. okres kwestia prawa ubezpieczonej do emerytury nie była jeszcze rozpatrywana i nie zachodziła ww. negatywna przesłanka do przyznania ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego. Niewątpliwie, do dnia złożenia przez J. P. wniosku o emeryturę, tj. 13 lutego 2018 roku istniały podstawy prawne do przyznania jej zasiłku chorobowego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniosek ten uwzględnił wydając w dniu 26 lutego 2018 roku decyzję o przyznaniu ubezpieczonej emerytury od 1 lutego 2018 roku. Powyższe sprawiło, że J. P. z tym dniem przestała być uprawniona do zasiłku chorobowego. W tym samym okresie ubezpieczona nie mogła być bowiem uprawniona zarówno do zasiłku chorobowego, jak i do emerytury.

Ustalenie, że od 1 lutego 2018 roku ubezpieczonej nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego nie oznacza jednak, że świadczenie, które zostało wypłacone ubezpieczonej za okres od 1 lutego 2018 roku do 16 lutego 2018 roku podlega zwrotowi jako świadczenie nienależne. Nie każde bowiem świadczenie, do którego zainteresowana osoba nie była uprawniona, a które zostało jej wypłacone, jest świadczeniem nienależnie pobranym i podlega zwrotowi. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela w całej rozciągłości argumentację Sądu pierwszej instancji. Należy podkreślić, że o tym, jakie świadczenia podlegają zwrotowi jako nienależnie pobrane stanowi przepis art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych. I tak zgodnie z ust. 1 powyższego przepisu osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, przy czym w myśl ust. 2 tego przepisu za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

- 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania,
- 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Sąd Rejonowy prawidłowo stwierdził, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzi żadna z ww. ustawowych przesłanek uzasadniających stwierdzenie, że zasiłek chorobowy wypłacony ubezpieczonej jest świadczeniem nienależnie pobranym. Pierwsza z wymienionych wyżej przesłanek dotyczy sytuacji, w której w trakcie pobierania świadczenia zaistnieje okoliczność, w której osoba pobierająca świadczenie traci do niego prawo lub zachodzi podstawa do wstrzymania jego wypłaty. W niniejszej sprawie ubezpieczona nabyła prawo do emerytury od 1 lutego 2018 roku, co do zasady - zgodnie z regulacją art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa - skutkuje utratą prawa do zasiłku chorobowego, jednakże żądając od ubezpieczonej zwrotu świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 lutego 2018 roku do 16 lutego 2018 roku organ rentowy pomija kluczową w sprawie okoliczność, a mianowicie to, że ubezpieczona nie została skutecznie pouczone o tym, że świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury. Co prawda, takie pouczenie zostało zamieszczone w formularzu ZUS Z-10. Trafnie zauważył Sąd Rejonowy, że pouczenia te antycypowały jednak stan rzeczy, który dopiero w przyszłości mógł wystąpić. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, że pouczenie wskazane w formularzu ZUS Z-10 w dacie ich dokonania (tj. 19 stycznia 2018 roku) były bezprzedmiotowe, gdyż odnosiły się do sytuacji nieistniejącej. Ubezpieczona miała prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17 stycznia 2018 roku do 16 lutego 2018 roku, a prawa tego nie eliminowało prawo do emerytury, którego jeszcze ubezpieczona nie nabyła. Pouczenie zawarte w formularzu ZUS Z-10, że „w przypadku gdy osoba pobierająca zasiłek chorobowy lub świadczenie rehabilitacyjne za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie poinformuje o zaistnieniu okoliczności mających wpływ na prawo do tych świadczeń, świadczenia te, zgodnie z art. 84 ust. 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zostaną uznane za nienależnie pobrane i będą podlegały zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości i na zasadach określonych w przepisach prawa cywilnego”, nie pozwala na przypisanie ubezpieczonej obowiązku zwrotu świadczenia rehabilitacyjnego wypłaconego jej za okres 1 lutego 2018 roku do 16 lutego 2018 roku. Do chwili bowiem przyznania ubezpieczonej prawa do emerytury, co nastąpiło w decyzji 26 lutego 2018 roku, ubezpieczona nie mogła poinformować organu rentowego o nabyciu prawa do emerytury, gdyż w istocie do tego czasu prawa tego nie miała ustalonego. Zauważyć należy, że ubezpieczonej przyznano emeryturę z mocą wsteczną, tj. od 1 lutego 2018 roku. Ponadto, w sprawie nie można również stwierdzić, aby zasiłek chorobowy został ubezpieczonej przyznany na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo na skutek świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego przez ubezpieczoną.

W tym zakresie za niezasadne należy uznać powoływanie się przez pełnomocnika ZUS na judykat Sądu Najwyższego z 26 lipca 2017 roku, I UK 287/16, bowiem stan faktyczny będący podstawą tego orzeczenia różnił się w znacznej mierze od przedmiotowej sprawy. W sprawie I UK 287/16 przedmiotem decyzji był nie sam zwrot nienależnie pobranego świadczenia (jak to miało miejsce w niniejszym postępowaniu), było tam natomiast kwestionowane również samo prawo ubezpieczonego do zasiłku chorobowego i okoliczność ta była badana również w postępowaniu wyjaśniającym przed organem rentowym. W niniejszej sprawie organ rentowy domagał się zwrotu nienależnie wypłaconego świadczenia nie kwestionując zwolnienia lekarskiego przedłożonego przez ubezpieczoną, a tym samym samego prawa do zasiłku chorobowego. Tym samym organ rentowy nie zakwestionował w spornej decyzji aby ubezpieczona od początku zwolnienia lekarskiego tj. od 17 stycznia 2018 roku była niezdolna do pracy. Należy przypomnieć organowi rentowemu, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych toczy się w trybie odwoławczym od decyzji organu rentowego, co wynika z treści art. 476 § 2 k.p.c. Taki odwoławczy tryb postępowania powoduje, że sąd powszechny rozpoznając odwołanie wniesione przez stronę postępowania dokonuje kontroli prawidłowości decyzji wydanej przez organ rentowy z punktu widzenia jej zgodności z prawem i równocześnie związany jest jej zakresem. Oznacza to, że przedmiotem postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych nie może być kwestia nie objęta zaskarżoną decyzją. Sąd Rejonowy nie mógł zatem wychodzić poza merytoryczny zakres zaskarżonej decyzji i badać (i zarazem kwestionować to co było przez organ rentowy niezakwestionowane) czy ubezpieczonej przysługuje prawo do zasiłku za cały okres zwolnienia lekarskiego, który przypadał od 17 stycznia 2018 roku do 16 lutego 2018 roku i w konsekwencji na tej podstawie stwierdzić, że ubezpieczona ma obowiązek zwrócić nienależnie pobrane świadczenie tylko za okres od 1 lutego 2018 roku do 16 lutego 2018 roku. W związku z powyższym powoływanie się przez organ rentowy w swojej argumentacji na ten judykat

nie ma uzasadnienia zarówno biorąc pod uwagę zasady postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych, jak i z logicznego punktu widzenia.

Zwrócić także należy uwagę, że stosownie do regulacji przepisu art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia (ust. 2 ww. ustawy).

Podkreślić należy, że samo prawo do świadczenia powstaje ex lege, w dniu spełnienia ustawowych przesłanek. Od tej zasady ustawa przewiduje wyjątek, tj. ww. art. 100 ust. 2 w zgodzie, z którym powstanie prawa do świadczenia - renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub emerytury - przesuwają się do końca okresu pobierania zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego lub wynagrodzenia chorobowego, choćby zainteresowany spełnił warunki nabycia prawa do emerytury lub renty w czasie pobierania tamtych świadczeń (wyrok Sądu Najwyższego z 8 czerwca 2010 roku, I UK 16/10, LEX 607441). Zaprzestanie pobierania zasiłku chorobowego należy rozumieć jako zakończenie okresu pobierania tego świadczenia czy to ze względu na ustanie niezdolności do pracy przypadającej w czasie tego okresu, czy też z uwagi na wyczerpanie okresu zasiłkowego. Odnosząc powyższe regulacje na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że niejako zabrania się wypłaty emerytury, jeżeli dana osoba pobiera zasiłek chorobowy lub świadczenie rehabilitacyjne. W konsekwencji osoby, które uprawnienia emerytalno-rentowe nabyły w czasie pobierania zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia, prawa do świadczeń emerytalno-rentowych zrealizują później niż one faktycznie powstały, nie jest bowiem możliwe, aby np. zrezygnować z pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy w celu wcześniejszego - niż jest to określone w art. 100 ust. 2 - nabycia prawa do emerytury lub renty.

Dodatkowo co bardzo istotne, a co organ rentowy całkowicie pomija, we wniosku o emeryturę, który J. P. złożyła w dniu 15 lutego 2018 roku w rubryce zatytułowanej „oświadczenia wnioskodawcy pkt 1.” Ubezpieczona wskazała, że do 16 lutego 2018 roku pobiera zasiłek chorobowy. Zatem to błędem organu rentowego było przyznanie emerytury z datą wsteczną, od 1 lutego 2018 roku i tym samym niezastosowanie art. 100 ust. 2 ustawy emerytalnej. Organ rentowy zatem w dniu złożenia przez ubezpieczoną wniosku o emeryturę był świadomy, że pobiera ona zasiłek chorobowy i emeryturę winien był przyznać od 17 lutego 2018 roku. Instytucja określona w art. 84 ustawy systemowej nie może być stosowana przez organ rentowy w celu przerzucania swoich błędów na ubezpieczonych. Sąd Najwyższy w wyroku z 3 grudnia 2013 roku, I UK 212/13, jednoznacznie wskazał, że ubezpieczony nie ma obowiązku zwrotu pobranego świadczenia rehabilitacyjnego, jeżeli we wniosku o to świadczenie podał, że pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy (art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm. oraz art. 66 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 159). W orzecznictwie już wcześniej zwracano uwagę na określony zakres odpowiedzialności dochodzonej w trybie nienależnie pobranych świadczeń, który nie obejmuje świadczeń, które pozwany wypłacał, choć nie powinien wypłacać, bo ubezpieczony nie miał w ogóle do nich prawa lub świadczenie zostało zawyżone błędnie przez organ rentowy (por. uchwała Sądu Najwyższego z 21 maja 1984 roku, III UZP 20/84, OSNCP 1985 nr 1, poz. 3; wyrok Sądu Najwyższego z 26 czerwca 1985 roku, II URN 98/85, OSNCP 1986 nr 4, poz. 59). Ubezpieczona we wniosku o emeryturę wskazała, że do 16 lutego 2018 roku pobiera zasiłek chorobowy, nie może zatem być obciążona okolicznością, że organ rentowy błędnie przyznał jej emeryturę od 1 lutego 2018 roku.

Wobec powyższego, Sąd Rejonowy prawidłowo stwierdził, że ubezpieczona nie ma obowiązku zwrotu pobranego za okres od 1 lutego 2018 roku do 16 lutego 2018 roku zasiłku chorobowego.

Rozpoznając całokształt sprawy Sąd drugiej instancji doszedł do przekonania, że w toku postępowania przed Sądem I Instancji nie doszło do nieważności postępowania, a Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy (art. 386 § 2 i 4 k.p.c.). Sąd I instancji rozpoznając sprawę przeprowadził postępowanie dowodowe i w oparciu o zgromadzony materiał

dowodowy ustalił prawidłowo stan faktyczny. Ustalenia Sądu Rejonowego pod względem reguł logicznego myślenia, wnioskowania, dokonane zostały w sposób jasny i wynikający z przeprowadzonych dowodów. Nie istnieją zatem podstawy do uchylenia wyroku, bowiem nie zachodzą przesłanki z art. 386 § 4 k.p.c.

W związku z tym, na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja organu rentowego podlegała oddaleniu.

SSO Dorota Michalska SSO Marcin Graczyk (spr.) SSO Małgorzata Jarząbek

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)